

Απόφαση **1903 / 2013** (Α1, ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ)

Αριθμός 1903/2013

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

Α1΄ Πολιτικό Τμήμα

Συγκροτήθηκε από τους Δικαστές: Βασίλειο Λυκούδη, Αντιπρόεδρο Αρείου Πάγου, Ιωάννη Σίδηρη, Νικόλαο Λεοντή, Γεώργιο Γεωργέλλη και Δημήτριο Κράνη, Αρεοπαγίτες.

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του, στις 3 Δεκεμβρίου 2012, με την παρουσία και της Γραμματέως Χριστίνας Σταυροπούλου, για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

Της αναιρεσείουσας: Ποδοσφαιρικής ανώνυμης εταιρείας με την επωνυμία "ΠΑΕ ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΣ ΣΦΠ", η οποία εδρεύει στον Πειραιά και εκπροσωπείται νόμιμα, η οποία εκπροσωπήθηκε από τον πληρεξούσιο δικηγόρο της Γρηγόριο Τιμαγένη, ο οποίος στο ακροατήριο διόρισε πληρεξουσίου δικηγόρους, τον Βασίλειο Δημακόπουλο και Χαράλαμπο Παμπούκη.

Της αναιρεσίβλητης: ανώνυμης τραπεζικής εταιρείας με την επωνυμία "Η υπό εκκαθάριση Παλαιά Τράπεζα Κρήτης" (Ν. 21330/1995), η οποία εδρεύει στην Αθήνα και εκπροσωπείται νόμιμα από τον εκκαθαριστή της Κ.-Γ. Τ., δικηγόρο Αθηνών, ο οποίος παραστάθηκε αυτοπροσώπως και στο ακροατήριο διόρισε πληρεξουσίου δικηγόρους, τον Γεώργιο Ορφανίδη και Ιωάννη Μπόμπο. Η ένδικη διαφορά άρχισε με την από 19 Δεκεμβρίου 1989 αγωγή της ήδη αναιρεσίβλητου που κατατέθηκε στο Πολυμελές Πρωτοδικείο Πειραιώς. Εκδόθηκαν οι αποφάσεις: 1446/2010 οριστική του ιδίου Δικαστηρίου και 567/2011 του Εφετείου Πειραιώς. Την αναίρεση της τελευταίας αποφάσεως ζητεί η αναιρεσείουσα με την από 28 Νοεμβρίου 2011 αίτησή της ως και τους από 29 Οκτωβρίου 2012 πρόσθετους αυτής λόγους.

Κατά τη συζήτηση της υπόθεσης αυτής, που εκφωνήθηκε από το πινάκιο, οι διάδικοι παραστάθηκαν, όπως σημειώνεται πιο πάνω. Ο Εισηγητής Αρεοπαγίτης Γεώργιος Γεωργέλλης ανέγνωσε την από 26 Νοεμβρίου 2012 έκθεσή του, με την

οποία εισηγήθηκε να γίνουν δεκτοί οι λόγοι της αναίρεσης πρώτος, δεύτερος, τρίτος και πέμπτος και οι πρόσθετοι λόγοι, πρώτος, δεύτερος, τρίτος, τέταρτος, πέμπτος, έκτος και έβδομος κατά το εις το σκεπτικό μέρος και ν' απορριφθούν κατά τα λοιπά οι λόγοι της αναίρεσης και οι πρόσθετοι αυτής λόγοι. Οι πληρεξούσιοι της αναιρεσιούσας ζήτησαν την παραδοχή της αιτήσεως και των προσθέτων αυτής λόγων, οι πληρεξούσιοι της αναιρεσιβλήτου την απόρριψή των, καθένας δε την καταδίκη του αντιδίκου του στη δικαστική δαπάνη του.

ΣΚΕΦΤΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Από τις διατάξεις των άρθρων 298, 330 εδ. β' και 914 ΑΚ προκύπτει, ότι η αδικοπρακτική ευθύνη προς αποζημίωση προϋποθέτει συμπεριφορά παράνομη και υπαίτια, επέλευση περιουσιακής ζημίας ή (και) ηθικής βλάβης και ύπαρξη αιτιώδους συνδέσμου μεταξύ της συμπεριφοράς του δράστη και της, περιουσιακού ή μη, χαρακτήρα, ζημίας. Παράνομη είναι η συμπεριφορά που αντίκειται σε απαγορευτικό ή επιτακτικό κανόνα δικαίου, ο οποίος απονέμει δικαίωμα ή προστατεύει συγκεκριμένο συμφέρον του ζημιωθέντος, μπορεί δε η συμπεριφορά αυτή να συνίσταται σε θετική ενέργεια ή σε παράλειψη ορισμένης ενέργειας. Για την κατάφαση της παρανομίας δεν απαιτείται παράβαση συγκεκριμένου κανόνα δικαίου, αλλά αρκεί η αντίθεση της συμπεριφοράς στο γενικότερο πνεύμα του δικαίου ή στις επιταγές της έννομης τάξεως (Α.Π.535/2012, Α.Π.706/2009). Αδικοπραξία υπό την έννοια των διατάξεων αυτών συνιστά και η αποδοχή και διάθεση προϊόντων εγκλήματος που προβλέπεται από τη διάταξη του άρθρου 394 Π.Κ. με την οποία διάταξη προστατεύεται το έννομο αγαθό της περιουσίας, χωρίς να είναι κατ' ανάγκη απαραίτητο για την κατάφαση της αδικοπραξίας αυτής και η από ποινικής πλευράς πλήρης στοιχειοθέτηση και της νομοτυπικής μορφής τόσο του εγκλήματος της αποδοχής και διάθεσης προϊόντων εγκλήματος όσο και του προτέρου εγκλήματος αφού όπως προεκτέθηκε παράνομη κατά αστικό δίκαιο είναι η συμπεριφορά που αντίκειται όχι μόνο σε απαγορευτικό ή επιτακτικό κανόνα δικαίου αλλά και στο γενικότερο πνεύμα του δικαίου ή στις επιταγές της έννομης τάξης. Ειδικότερα διαπράττει αδικοπραξία και αυτός που με γνώση του αποδέχεται και ενσωματώνει στη περιουσία του ή διαθέτει περαιτέρω για τη κάλυψη δικών του υποχρεώσεων προς τρίτους πράγματα που αποτελούν προϊόντα εγκλήματος αφού με τη συμπεριφορά του αυτή συμμετέχει στην απόλαυση των προϊόντων του εγκλήματος, η απώλεια των οποίων και προκαλεί τη ζημία στον παθόντα η οποία συνδέεται έτσι αιτιωδώς και με τη συμπεριφορά αυτού. Περαιτέρω κατά το άρθρο

71 ΑΚ: "Το νομικό πρόσωπο ευθύνεται για τις πράξεις ή τις παραλείψεις των οργάνων που το αντιπροσωπεύουν, εφόσον η πράξη ή η παράλειψη έγινε κατά την εκτέλεση των καθηκόντων που τους είχαν ανατεθεί και δημιουργεί υποχρέωση αποζημίωσης. Το υπαίτιο πρόσωπο ευθύνεται επιπλέον εις ολόκληρον". Κατά το άρθρο 63 παρ. 1 ΑΚ: "Το νομικό πρόσωπο διοικείται από ένα ή περισσότερα πρόσωπα". Κατά το άρθρο 67 ΑΚ: "Όποιος έχει τη διοίκηση νομικού προσώπου φροντίζει τις υποθέσεις του και το αντιπροσωπεύει δικαστικά και εξώδικα. Υποκατάσταση απαγορεύεται εφόσον η συστατική πράξη ή το καταστατικό δεν ορίζει διαφορετικά". Από τον συνδυασμό των διατάξεων αυτών συνάγεται α) ότι οι νόμιμες υποχρεώσεις γενικώς των νομικών προσώπων για πράξη ή παράλειψη ουσιαστικώς αφορούν τα διοικούντα και εκπροσωπούντα αυτά όργανα, ήτοι τα φυσικά πρόσωπα δια των οποίων διεξάγονται οι υποθέσεις τους και ενσαρκώνεται η βούληση τους, β) ότι, σε περίπτωση αδιοπρακτικής ευθύνης του νομικού προσώπου, δεν απαιτείται εξειδίκευση των επιμέρους αρμοδιοτήτων και της προσωπικής στάσης εκάστου μέλους της διοικήσεως για την κατ' αρχήν θεμελίωση της δικής του υποχρέωσης προς αποζημίωση του βλαβέντος εκ του αδικήματος και γ) ότι δύναται το μέλος της διοικήσεως να επικαλεσθεί με ένσταση (την οποία και βαρύνεται να αποδείξει) ότι για ειδικούς λόγους δεν είναι προσωπικώς υπαίτιο για την διάπραξη του αδικήματος και την εντεύθεν ζημία του παθόντος, για την οποία ευθύνεται το νομικό πρόσωπο (Α.Π.627/2009). Εξ' ετέρου κατά το άρθρο 559 αρ. 1 Κ.Πολ.Δ δημιουργείται λόγος αναιρέσεως και αν παραβιασθεί κανόνας ουσιαστικού δικαίου, στον οποίο περιλαμβάνονται και οι ερμηνευτικοί κανόνες των δικαιοπραξιών, συνίσταται δε η παραβίαση στην εσφαλμένη ερμηνεία ή εφαρμογή κανόνα που υπάρχει, όταν εφαρμόζεται ή δεν εφαρμόζεται κατά περίπτωση, κανόνας ουσιαστικού δικαίου, αν και δεν υπάρχουν ή υπάρχουν, αντίστοιχα, οι πραγματικές προϋποθέσεις για την εφαρμογή του σύμφωνα με όσα ανελέγκτως δέχθηκε το δικαστήριο της ουσίας. Περαιτέρω ιδρύεται ο λόγος αναιρέσεως από την ίδια διάταξη αν το δικαστήριο παραβίασε τα διδάγματα της κοινής πείρας, δηλαδή τις γενικές αρχές από την καθημερινή παρατήρηση της εμπειρικής πραγματικότητας, τη συμμετοχή στις συναλλαγές και τις γενικές τεχνικές ή επιστημονικές γνώσεις, οι οποίες έχουν γίνει κοινό κτήμα και χρησιμοποιούνται από το δικαστήριο για την εξειδίκευση των αόριστων νομικών εννοιών και για την έμμεση απόδειξη κρίσιμων γεγονότων ή την εκτίμηση της αποδεικτικής αξίας των προσκομισθέντων αποδεικτικών μέσων. Η παραβίαση δε των διδαγμάτων αυτών ιδρύει, κατά την σαφή έννοια της παρατιθεμένης ανωτέρω διάταξης, λόγον αναιρέσεως μόνο αν αυτά χρησιμοποιήθηκαν εσφαλμένως από το δικαστήριο κατά

την ερμηνεία κανόνων δικαίου, ή την υπαγωγή των πραγματικών περιστατικών στον κανόνα δικαίου, και όχι προς έμμεση απόδειξη ή προς εκτίμηση της αποδεικτικής αξίας των προσκομισθέντων αποδεικτικών μέσων. Εξάλλου κατά τη διάταξη του άρθρου 559 αριθ. 19 του ΚΠολΔ, αναίρεση επιτρέπεται αν η απόφαση δεν έχει νόμιμη βάση και ιδίως αν δεν έχει καθόλου αιτιολογίες, ή έχει αιτιολογίες αντιφατικές ή ανεπαρκείς σε ζητήματα που ασκούν ουσιώδη επίδραση στην έκβαση της δίκης. Ως αιτιολογίες δε νοούνται τα από την απόφαση δεκτά γενόμενα ως αποδειχθέντα πραγματικά περιστατικά, τα οποία αποτελούν την ελάχιστο πρόταση του δικανικού συλλογισμού της, δηλαδή το αποδεικτικό πόρισμα της, στο οποίο στήριξε το συμπέρασμα Από την υπόψη διάταξη, που αποτελεί κύρωση της παράβασης του άρθρου 93 παράγραφος 3 του Συντάγματος προκύπτει ότι ο προβλεπόμενος απ' αυτή λόγος αναίρεσης ιδρύεται όταν στην ελάχιστο πρόταση του νομικού συλλογισμού δεν εκτίθενται καθόλου πραγματικά περιστατικά (έλλειψη αιτιολογίας), ή όταν τα εκτιθέμενα δεν καλύπτουν όλα τα στοιχεία που απαιτούνται βάσει του πραγματικού του εφαρμοστέου κανόνα δικαίου για την επέλευση της έννομης συνέπειας που απαγγέλθηκε ή την άρνηση του (ανεπαρκής αιτιολογία), ή όταν αντιφάσκουν μεταξύ τους (αντιφατική αιτιολογία ΟΛΑΠ 1/1999). Δεν υπάρχει όμως ανεπάρκεια αιτιολογιών, όταν η απόφαση περιέχει συνοπτικές αλλά πλήρεις αιτιολογίες. Εξάλλου, το κατά νόμο αναγκαίο περιεχόμενο της ελάχιστο πρότασης προσδιορίζεται από τον εκάστοτε εφαρμοστέο κανόνα ουσιαστικού δικαίου, του οποίου το πραγματικό πρέπει να καλύπτεται πλήρως από τις παραδοχές της απόφασης στο αποδεικτικό της πόρισμα, και να μην καταλείπονται αμφιβολίες. Ελλείψεις δε αναγόμενες μόνο στην ανάλυση και στάθμιση των αποδεικτικών μέσων και γενικότερα ως προς την αιτιολόγηση του αποδεικτικού πορίσματος, αν αυτό διατυπώνεται σαφώς, δεν συνιστούν ανεπαρκείς αιτιολογίες. Δηλαδή, μόνο το τι αποδείχθηκε ή δεν αποδείχθηκε είναι ανάγκη να εκτίθεται στην απόφαση πλήρως και σαφώς, και όχι γιατί αποδείχθηκε ή δεν αποδείχθηκε. Τα επιχειρήματα δε του δικαστηρίου, που σχετίζονται με την εκτίμηση των αποδείξεων δεν συνιστούν παραδοχές επί τη βάσει των οποίων διαμορφώνεται το αποδεικτικό πόρισμα και ως εκ τούτου δεν αποτελούν "αιτιολογία" της απόφασης, ώστε στο πλαίσιο της ερευνώμενης διάταξης του άρθρου 559 αριθ. 19 να επιδέχεται αυτή μομφή για αντιφατικότητα ή ανεπάρκεια, ενώ δεν δημιουργείται ο ίδιος λόγος αναίρεσης του αριθμού 19 του άρθρου 559 του ΚΠολΔ ούτε εξαιτίας του ότι το δικαστήριο δεν αναλύει ιδιαιτέρως και διεξοδικά τα μη συνιστώντα αυτοτελείς ισχυρισμούς επιχειρήματα των διαδίκων, οπότε ο σχετικός λόγος αναίρεσης απορρίπτεται ως απαράδεκτος. Τέλος,

από τη διάταξη του άρθρου 561 παράγραφος 1 του ΚΠολΔ προκύπτει ότι η εκτίμηση από το δικαστήριο της ουσίας των πραγματικών περιστατικών, εφόσον δεν παραβιάστηκαν με αυτά κανόνες ουσιαστικού δικαίου, στους οποίους περιλαμβάνονται και οι ερμηνευτικοί, ή εφόσον η εκτίμηση τους δεν ιδρύει λόγους αναίρεσης από τους αριθμούς 19 και 20 του άρθρου 559 του ΚΠολΔ, είναι από τον Άρειο Πάγο ανέλεγκτη, ο δε αντίστοιχος λόγος αναίρεσης, εκ του περιεχομένου του οποίου προκύπτει ότι δεν συντρέχει καμία από τις προαναφερθείσες εξαιρετικές περιπτώσεις απορρίπτεται ως απαράδεκτος, εφόσον πλέον πλήττεται η ουσία της υπόθεσης που δεν υπόκειται σε ανααιρετικό έλεγχο. Στη προκειμένη περίπτωση το Εφετείο δέχθηκε τα εξής:

"Κατά το χρονικό διάστημα από 18.1.1985 έως 19.10.1988 ο Γ. Κ. διετέλεσε Πρόεδρος του Δ.Σ., Δ/νων Σύμβουλος και Διοικητής της ενάγουσας ανώνυμης Τραπεζικής εταιρείας "ΤΡΑΠΕΖΑ ΚΡΗΤΗΣ", που τελεί ήδη υπό εκκαθάριση, ενώ από 23.11.1987 έως 21.7.1988 ήταν ταυτόχρονα κύριος μέτοχος, Πρόεδρος του Δ.Σ. και Δ/νων Σύμβουλος της εναγόμενης ποδοσφαιρικής εταιρείας "ΠΑΕ ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΣ", έχοντας τον πλήρη έλεγχο αυτής. Ενεργώντας, λοιπόν, ο Γ. Κ. υπό την ως άνω διττή ιδιότητα του νομίμου εκπροσώπου και διαχειριστή ουσιαστικά αμφοτέρων των διαδίκων, το Νοέμβριο του 1987 έθεσε σε εφαρμογή και εκτέλεσε έκτοτε σταδιακά ένα παράνομο σχέδιο οικονομικής ενίσχυσης της εναγομένης με κεφάλαια προερχόμενα από τα διαθέσιμα της ενάγουσας και τα οποία υπεξήρεσε από την τελευταία, εκμεταλλευόμενος τη δεσπόζουσα θέση του Διοικητή της. Πιο συγκεκριμένα, σε εκτέλεση του εν λόγω σχεδίου ο Γ. Κ. στις 23.11.1987, ενεργώντας υπό την ιδιότητα του Διοικητή της ενάγουσας, έδωσε προφορικά εντολή στους αρμόδιους υπαλλήλους του Υπ/τος Διοικήσεως της οδού .., και αυτοί εξέδωσαν εις διαταγή της εναγομένης την υπό στοιχεία... επιταγή της ενάγουσας, ποσού 150.000.000 δρχ., η οποία, την επόμενη ημέρα, εισπράχθηκε από την εναγομένη, με πίστωση του υπ' αριθμόν... λογαριασμού της και αντίστοιχη χρέωση του λογαριασμού "ΕΓΓΡΑΦΕΣ ΔΙΚΤΥΟΥ", που τηρούσε η ενάγουσα στο ως άνω υποκατάστημα της οδού .... Οι υπάλληλοι της ενάγουσας προχώρησαν στην έκδοση αυτής της επιταγής, συμμορφούμενοι στην εντολή τον Γ. Κ. και χωρίς να ελέγξουν εάν το ποσό της επιταγής, με το οποίο χρέωσαν τον λογαριασμό "ΕΓΓΡΑΦΕΣ ΔΙΚΤΥΟΥ" της ενάγουσας, είχε προηγουμένως πιστωθεί στον ίδιο λογαριασμό, με πραγματική χρέωση κάποιου λογαριασμού είτε του Γ. Κ., είτε της εναγομένης ή κάποιου τρίτου προσώπου, με αποτέλεσμα η ενάγουσα, η οποία δεν είχε καμία υποχρέωση είτε συμβατική είτε εκ του νόμου έναντι της εναγομένης, να

επιβαρυνθεί με αυτό, καθώς ο Γ. Κ. δεν φρόντισε ποτέ να καλύψει αυτό το ποσό, που με τον προπεριγραφόμενο τρόπο είχε αφαιρέσει από τα διαθέσιμα της. Ακολούθως, με νέες προφορικές εντολές του Γ. Κ. προς τα υποκαταστήματα Διοικήσεως και Πειραιώς της ενάγουσας, οι αρμόδιοι υπάλληλοι τους εξέδωσαν από τις 10-12-1987 έως τις 5-7-1988, τα κάτωθι περιγραφόμενα λογιστικά δελτία και εντολές πληρωμής, με τα οποία ο υπ' αριθμόν... λογαριασμός όψεως της εναγομένης πιστώθηκε συνολικά με 458.000.000 δρχ., που εκταμιεύθηκαν από τον λογαριασμό "ΕΓΓΡΑΦΕΣ ΔΙΚΤΥΟΥ" της ενάγουσας. Ειδικότερα, εξέδωσαν στις 10-12-1987 το υπ' αριθμόν 341404 λογιστικό δελτίο, στις 14-12-1987 το υπ' αριθμόν 341414 λογιστικό δελτίο, στις 10-1-1988 το υπ' αριθμόν 151406 λογιστικό δελτίο, στις 14-1-1988 το υπ' αριθμόν 15118-5 λογιστικό δελτίο, στις 25-2-1988 το υπ' αριθμόν 26127-3 λογιστικό δελτίο, στις 3-3-1988 την υπ' αριθμόν 10012830 εντολή με το υπ' αριθμόν 225610-0 λογιστικό δελτίο, στις 18-4-1988 το υπ' αριθμόν 236119-2 λογιστικό δελτίο, στις 22-4-1988 το υπ' αριθμόν 236272-1 λογιστικό δελτίο, στις 27-4-1988 το υπ' αριθμόν 236006-1 λογιστικό δελτίο, στις 11-5-1988 το υπ' αριθμόν 236014-2 λογιστικό δελτίο, στις 16-6-1988 το υπ' αριθμόν 251195-0 λογιστικό δελτίο, στις 5-7-1988, την υπ' αριθμόν 1001.6355 εντολή με το υπ' αριθμόν 251199-4 λογιστικό δελτίο και στις 21-7-1988, το υπ' αριθμόν 258384-0 λογιστικό δελτίο, με τα οποία χρεώθηκε ο λογαριασμός "ΕΓΓΡΑΦΕΣ ΔΙΚΤΥΟΥ" της ενάγουσας και πιστώθηκε ο λογαριασμός όψεως της εναγομένης, με τα χρηματικά ποσά των 8.000.000 δρχ., 20.000.000 δρχ., 20.000.000 δρχ., 5.000.000 δρχ., 15.000.000 δρχ., 25.000.000 δρχ., 15.000.000 δρχ., 40.000.000 δρχ., 60.000.000 δρχ., 100.000.000 δρχ., 60.000.000 δρχ., 50.000.000 δρχ. και 40.000.000 δρχ. αντίστοιχα, χωρίς να υπάρχει και ανάλογη πίστωση υπέρ της ενάγουσας, με χρέωση του λογαριασμού είτε του Γ. Κ. είτε της εναγομένης ή κάποιου άλλου τρίτου, με αποτέλεσμα και αυτό το συνολικό ποσό των 458.000.000 δρχ. να επιβαρύνει τα διαθέσιμα κεφάλαια της ενάγουσας. Πρέπει εδώ να σημειωθεί ότι σε ορισμένα λογιστικά δελτία, όπως στο 341444, στο 15118-5 και το 26127-3, υπήρχε χειρόγραφη σημείωση (προφανώς από τον υπάλληλο, που τα εξέδωσε) ότι η καταβολή των χρημάτων θα γινόταν με χρέωση του λογαριασμού του Γ. Κ. και αντίστοιχη πίστωση του λογαριασμού της ενάγουσας, πλην, όμως, από κανένα στοιχείο δεν προέκυψε ότι τηρήθηκε αυτή η διαδικασία και ότι τελικά, τα χρήματα στην εναγομένη καταβλήθηκαν από τον Πρόεδρο της και όχι από την ενάγουσα. Η προπεριγραφόμενη συμπεριφορά του Διοικητή της ενάγουσας Γ. Κ., κατά το χρονικό διάστημα από 23-11-1987 έως 21-7-1988, πληροί, κατ' αρχήν, την ειδική

(ποινική) υπόσταση του αδικήματος της υπεξαίρεσεως σε βάρος της ενάγουσας, καθώς υπό την προαναφερθείσα ιδιότητα του και με τις εντολές, που έδωσε στους υφιστάμενους του, ιδιοποιήθηκε παράνομα από τα διαθέσιμα κεφάλαια της συνολικά το ποσό των 608.000.000 δρχ, το οποίο αποτελούσε περιουσία της, διαχειριζόμενη από τον ίδιο, που το είχε στην κατοχή του ως Διοικητής της. Σημειώνεται ότι, καθώς άλλωστε δεν αμφισβητείται, για την πράξη της υπεξαίρεσης και άλλες συναφείς πράξεις ο Γ. Κ. κρίθηκε ένοχος και καταδικάστηκε αμετάκλητα (βλ. την 66411997 απόφαση του Πενταμελούς Εφετείου Κακουργημάτων Αθηνών). Περαιτέρω αποδείχθηκε ότι, κατά το ίδιο χρονικό διάστημα κατά το οποίο ο Γ. Κ., εκτός από Διοικητής της ενάγουσας, ήταν και Πρόεδρος του Δ.Σ. της εναγομένης, και υπό την τελευταία αυτήν ιδιότητα αποδέχθηκε την κατάθεση στον υπ' αριθμόν... λογαριασμό όψεως, που η εναγομένη τηρούσε στην ενάγουσα, των υπεξαيرهθέντων από τον ίδιο ποσών, με αποτέλεσμα αυτή η συμπεριφορά του, ως Προέδρου και νομίμου εκπροσώπου της εναγομένης, να πληροί και την ειδική υπόσταση του αδικήματος της αποδοχής προϊόντων εγκλήματος, για την οποία ευθύνεται έναντι της παθούσας - ενάγουσας και η εναγομένη, σύμφωνα με το άρθρο 71 ΑΚ, αφού, όπως είναι προφανές, ο Γ. Κ. τέλεσε την αξιόποινη πράξη της αποδοχής προϊόντων εγκλήματος, κατά την ενάσκηση των καθηκόντων του ως Προέδρου της εναγομένης. Ακόμη αποδείχθηκε ότι ο Γ. Κ. δεν περιορίστηκε στην υπεξαίρεση μόνον δραχμικών διαθεσίμων της ενάγουσας αλλά προχώρησε στην υπεξαίρεση και συναλλαγματικών της διαθεσίμων. Ειδικότερα τον Φεβρουάριο του 1988 ενόψει της μεταγραφής του ποδοσφαιριστή Α. Κ., από την ελβετική ομάδα ΧΑΜΑΧ F C. στην εναγομένη, ο Γ. Κ., υπό την ιδιότητα του Διοικητή της ενάγουσας, έδωσε εντολή στον διευθυντή του υποκαταστήματος Πειραιώς Ν. Α., να καταβάλει, με τραπεζικό έμβασμα, στην ΧΑΜΑΧ F.C. το χρηματικό ποσό των 300.000 ελβετικών φράγκων, ως πρώτη δόση του ανταλλάγματος ύψους 1.050.000 ελβετικών φράγκων για τη μεταγραφή του ως άνω ποδοσφαιριστή στην εναγομένη. Σε εκτέλεση αυτής της εντολής, στις 18-2-1988, ο Ν. Α. με την υπάλληλο του υποκαταστήματος Α. Τ., συνέταξαν και απέστειλαν στην ελβετική τράπεζα U.S.B., που ήταν η εκεί ανταποκρίτρια της ενάγουσας, κλειδαριθμημένο τέλεξ, με το οποίο την κάλεσαν να καταβάλει, με έμβασμα και χρέωση του λογαριασμού της, το χρηματικό ποσό των 300.000 ελβετικών φράγκων στην ελβετική ομάδα. Το έμβασμα εκτελέστηκε την ίδια ημέρα και η ενάγουσα, όπως ήταν υποχρεωμένη να πράξει για την λογιστική τακτοποίηση του, εξέδωσε αυθημερόν τα υπ' αριθμόν 610552-5 και 811452-5 λογιστικά δελτία και στις 8-3-1988 πίστωσε με αυτό το ποσό και ημερομηνία αξίας 18-2-1988 τον

λογαριασμό της U.B.S. και χρέωσε, αντίστοιχα, και με ημερομηνία αξίας 9-3-1988 τον υπ' αριθμόν ... λογαριασμό συναλλάγματος του Γ. Κ.. Η χρέωση, ωστόσο, αυτή ήταν μόνον λογιστική και όχι πραγματική, όπως προέκυψε από τον έλεγχο, που πραγματοποίησε η Τράπεζα της Ελλάδος, με αποτέλεσμα το χρηματικό ποσό των 300.000 ελβετικών φράγκων, που υπεξαίρεσε ο Γ. Κ., στις 18-2-1988, ως Διοικητής της ενάγουσας και διέθεσε, ως Πρόεδρος της εναγομένης, στην ΧΑΜΑΧ, να επιβαρύνει τελικά τα συναλλαγματικά διαθέσιμα της ενάγουσας. Η ίδια μεθόδευση τηρήθηκε και για την καταβολή των υπόλοιπων δόσεων, ύψους 300.000 ελβετικών φράγκων και 450.000 ελβετικών φράγκων, που οφείλονταν από την εναγομένη στην ΧΑΜΑΧ F.C. για αυτήν την μεταγραφή. Ειδικότερα, στις 27-5-1988, που έπρεπε να καταβληθεί η δεύτερη δόση των 300.000 ελβετικών φράγκων, ο Γ. Κ. έδωσε προφορική εντολή στην αρμόδια υπάλληλο του υποκαταστήματος Διοικήσεως και αυτή απέστειλε κλειδαριθμημένο τέλεξ στην τράπεζα BANQUE ROMANDE - LAUSANNE, με το οποίο της ζήτησε να εμβάσει το χρηματικό ποσό των 300.000 ελβετικών φράγκων στην ΧΑΜΑΧ F.C. Την ίδια ημέρα η U.B.S. ως ανταποκρίτρια τράπεζα, εκτέλεσε αυτό το έμβασμα και η ενάγουσα, για την λογιστική τακτοποίηση του, χρέωσε το λογαριασμό καταθέσεων συναλλάγματος του Γ. Κ. με 210.822,21 δολλ. Η.Π.Α, που ήταν το ισόποσο των 300.000 ελβετικών φράγκων και στις 14-6-1988, με ημερομηνία αξίας 27-5-1988 και πίστωσε με το ίδιο ποσό (300.000 ελβετικά φράγκα) τον λογαριασμό της U.B.S, με αποτέλεσμα να επιβαρυνθεί η ίδια με αυτό το ποσό, καθώς και σε αυτήν την περίπτωση, η πίστωση στον λογαριασμό του Γ. Κ. ήταν λογιστική και όχι πραγματική. Τέλος, για την εξόφληση της τελευταίας δόσης της ίδιας μεταγραφής, ο Γ. Κ., στις 3-8-1988 έδωσε εντολή στην αρμόδια υπάλληλο του υποκαταστήματος Διοικήσεως και αυτή απέστειλε κλειδαριθμημένο τέλεξ στην U.B.S. Ζυρίχης, με το οποίο ζήτησε να εμβάσει το χρηματικό ποσό των 450.000 ελβετικών φράγκων στον υπ' αριθμόν ... JID λογαριασμό, του οποίου ο δικαιούχος παραμένει μεν άγνωστος, σχετίζεται όμως με την μεταγραφή του Α. Κ. και με αυτήν την καταβολή, εξοφλήθηκε το συμφωνηθέν αντάλλαγμα. Την ίδια ημέρα, η U.B.S. εκτέλεσε το έμβασμα με πίστωση του ως άνω λογαριασμού και χρέωση του λογαριασμού της ενάγουσας, η οποία, για την λογιστική τακτοποίησή του, χρέωσε τον Λογαριασμό του Γ. Κ. με το χρηματικό ποσό των 287.631,83 δολλ. Η.Π.Α., ήτοι το ισόποσο εκείνη την ημέρα των 450.000 ελβετικών φράγκων και στις 19-8-1988 πίστωσε με το ίδιο ποσό τον λογαριασμό της U.B.S., με αποτέλεσμα και αυτή η δόση, όπως οι προηγούμενες, να επιβαρύνουν τα συναλλαγματικά διαθέσιμα, αφού και πάλι, η χρέωση του λογαριασμού του Γ. Κ. ήταν λογιστική και όχι

πραγματική. Από τα ανωτέρω πραγματικά περιστατικά, προκύπτει ότι για την πραγματοποίηση της μεταγραφής του ποδοσφαιριστή Α. Κ. από την ελβετική ομάδα ΧΑΜΑΧ F.C. στην εναγομένη, ο Γ. Κ., υπό την ιδιότητα του Διοικητή της ενάγουσας, με τις εντολές για τα τρία εμβάσματα, που έδωσε στους υφιστάμενους του στα υποκαταστήματα Διοικήσεως και Πειραιώς, ιδιοποιήθηκε παράνομα από τα συναλλαγματικά διαθέσιμα της ενάγουσας: α) στις 18-2-1988, το χρηματικό ποσό των 300.000 ελβετικών φράγκων, β) στις 27-5-1988, το χρηματικό ποσό των 300.000 ελβετικών φράγκων και γ) στις 3-8-1988, το χρηματικό ποσό των 450.000 ελβετικών φράγκων, τα οποία ακολούθως, κατέβαλε στην ως άνω Ελβετική ομάδα για λογαριασμό της εναγομένης υπό την ιδιότητα του Προέδρου και νομίμου εκπροσώπου της. Επίσης, στις αρχές Ιουλίου του έτους 1988, ενόψει και της επικείμενης απόκτησης από την εναγομένη του αλλοδαπού ποδοσφαιριστή Λ. Ν., ο Γ. Κ., υπό την ιδιότητα του Διοικητή της ενάγουσας, έδωσε εντολή στην υποδιευθύντρια Δ. Κ. να μεριμνήσει για την δανειοδότηση της ενάγουσας σε γερμανικά μάρκα από τράπεζα του εξωτερικού και στις 8-7-988 κατήρτισε, για λογαριασμό της ενάγουσας, σύμβαση έντοκου (επιτόκιο 4 και 15/16) δανείου, διάρκειας ενός μηνός και ύψους 8.000.000 γερμανικών μάρκων με το αμερικανικό "TRUST "IRVING TRUST NY". Σε εκτέλεση αυτής της συμβάσεως, στις 12-7-1988, το ανωτέρω ποσό πιστώθηκε από το TRUST στον λογαριασμό, που τηρούσε η ενάγουσα στην τράπεζα "AMERICAN EXPRESS BANK" στην ...της Γερμανίας (ας σημειωθεί ότι στην ίδια πόλη βρίσκεται και η έδρα της ποδοσφαιρικής ομάδας Eintracht Frankfurt, από την οποία η εναγομένη θα αποκτούσε με μεταγραφή τον Λ. Ν.), ενώ για την εκταμίευση του ο Γ. Κ., μέσω της γραμματέως του Μ. Μ., έδωσε, την ίδια ημέρα, νέα εντολή στην Κ. και αυτή συνέταξε και απέστειλε στην AMERICAN EXPRESS, το υπό στοιχεία .../11-7-1988 κλειδαριθμημένο τέλεξ, δυνάμει του οποίου τα 8.000.000 γερμανικά μάρκα πιστώθηκαν, μέσω του Σ. Κ. (αδελφού του Γ. Κ. και Αντιπροέδρου της εναγομένης), στην εναγομένη, με την έκδοση της υπ' αριθμόν .../12-7-1988 ισόποσης επιταγής εις διαταγή της Eintracht Frankfurt, για την καταβολή του ανταλλάγματος της μεταγραφής του Λ. Ν. στην εναγομένη. Η κατάληξη των χρημάτων της ενάγουσας στην εναγομένη προκύπτει από το υπ' αριθμ.2007/18-11-1988 πόρισμα ελέγχου των ελεγκτών του Τμήματος Ελέγχου για την εφαρμογή των συναλλαγματικών κανόνων στις τράπεζες της Τράπεζας της Ελλάδος και την ένορκη κατάθεση του μάρτυρα της ενάγουσας Σ. Π.. Από τα στοιχεία, βέβαια, αυτά, δεν προκύπτει ποιος ήταν ο εκδότης της υπ' αριθμόν .../12-7-1988 επιταγής (εάν δηλαδή ήταν ο Σ. Κ. ατομικά ή η εναγομένη), σε κάθε όμως περίπτωση το Δικαστήριο καταλήγει στην κρίση ότι το

χρηματικό ποσό των 8.000.000 γερμανικών μάρκων, ανεξαρτήτως της μεθοδεύσεως που επιλέχθηκε: α) υπεξαιρέθηκε από τον Γ. Κ., με την σύνταξη του κλειδαριθμημένου τέλεξ, που το αφαιρούσε από την κατοχή της ενάγουσας, και β) από αυτόν, που πλέον το είχε ιδιοποιηθεί παρανόμως, κατέληξε, την ίδια ημέρα, στην εναγόμενη, που το χρησιμοποίησε για την εξόφληση της Eintracht Frankfurt, αφού από κανένα άλλο στοιχείο δεν προκύπτει ότι την καταβολή του τιμήματος αυτής της μεταγραφής την ανέλαβε κάποιος άλλος, πλην της εναγομένης. Τελικώς και ύστερα από μία τρίμηνη ανανέωση του δανείου, το ποσό των 8.000.000 γερμανικών μάρκων, με τόκους ύψους 126.000 γερμανικών μάρκων, επιστράφηκε στο TRUST από την ενάγουσα, με αποτέλεσμα η τελευταία να υποστεί ισόποση περιουσιακή ζημία, αφού χρεώθηκε με αυτό το ποσό, που ο Γ. Κ. είχε υπεξαιρέσει από την περιουσία της και το είχε καταβάλει στην εναγομένη, η οποία μέσω του ίδιου ως νομίμου εκπροσώπου της, το αποδέχθηκε γνωρίζοντας ότι είναι προϊόν υπεξαιρέσεως. Από τα ανωτέρω περιστατικά προκύπτει ότι, όπως και στην περίπτωση των δραχμικών της διαθεσίμων, η συμπεριφορά του Γ. Κ. σε αμφότερες τις περιπτώσεις της μεταγραφής των Λ. Ν. και Α. Κ. πληροί, κατ' αρχήν, την ειδική υπόσταση του αδικήματος της υπεξαιρέσεως σε βάρος της ενάγουσας, καθώς, υπό την προαναφερθείσα ιδιότητα του και με τις εντολές για εμβάσματα, που έδωσε στους διευθυντές και τους υπαλλήλους των υποκαταστημάτων Διοικήσεως και Πειραιώς, ιδιοποιήθηκε παράνομα από τα συναλλαγματικά διαθέσιμα της ενάγουσας, που τα διαχειριζόταν ως Διοικητής της, το χρηματικό ποσό του 1.050.000 ελβετικών φράγκων και των 8.000.000 γερμανικών μάρκων, προκαλώντας, όμως, στην τελευταία περίπτωση (του Ν.) συνολική ζημία στην ενάγουσα ύψους 8.126.000 γερμανικών μάρκων. Ακολούθως, ο Γ. Κ., ενεργώντας, πλέον, ως Πρόεδρος του Δ.Σ. της εναγόμενης, δέχθηκε να περιέλθουν στην κατοχή της εταιρείας του αυτά τα ποσά, και μάλιστα, μέσω μεθοδεύσεων, που μετήλθε με τον αδελφό του και αντιπρόεδρο της εναγόμενης Σ. Κ., τα διέθεσε για τις μεταγραφές της, με αποτέλεσμα αυτή η συμπεριφορά του, ως Προέδρου και νομίμου εκπροσώπου της εναγομένης, να πληροί και την ειδική υπόσταση του αδικήματος της αποδοχής προϊόντων εγκλήματος, για την οποία επίσης ευθύνεται έναντι της παθούσας-ενάγουσας και η εναγομένη, σύμφωνα με το άρθρο 71 ΑΚ, αφού, όπως είναι προφανές και σε αυτήν την περίπτωση, ο Γ. Κ. τέλεσε την αξιόποινη πράξη της αποδοχής προϊόντων εγκλήματος, κατά την ενάσκηση των καθηκόντων του ως Προέδρου της εναγομένης. Ενόψει όλων τούτων, η εναγομένη ευθύνεται έναντι της ενάγουσας, με βάση τις διατάξεις 914 και 71 ΑΚ, για την αδικοπραξία της αποδοχής προϊόντων εγκλήματος, που τέλεσε

σε βάρος της τελευταίας, ο Πρόεδρος του Διοικητικού της Συμβουλίου και νόμιμος εκπρόσωπος της Γ. Κ., κατά την ενάσκηση των καθηκόντων του από τις 23-11-1987 έως τις 21-7-1988 και επομένως, έχει υποχρέωση να την αποζημιώσει για την ζημία, που υπέστη και η οποία ανέρχεται στο χρηματικό ποσό των 608.000.000 δρχ., των 1.050.000 ελβετικών φράγκων και των 8.126.000 γερμανικών μάρκων. Τα ποσά αυτά υποχρεούνται να καταβάλει η εναγομένη στην ενάγουσα με το νόμο τόκο α) το πρώτο από την επίδοση της αγωγής, β) το σε ευρώ ισάξιο, κατά την 14η -11-1988, που έληξε το δάνειο από το TRUST "IRVING TRUST NY", του χρηματικού ποσού των 8.126.000 γερμανικών μάρκων και γ) το ισάξιο σε ευρώ, κατά την 18η-2-1988, του χρηματικού ποσού των 300.000 ελβετικών φράγκων, το ισάξιο σε ευρώ, κατά την 27η-5-1988 του χρηματικού ποσού των 300.000 ελβετικών φράγκων και το ισάξιο σε ευρώ, κατά την 3-8-1988, του χρηματικού ποσού των 450.000 ελβετικών φράγκων. Ως προς την ισοτιμία γερμανικού μάρκου, ελβετικού φράγκου και δραχμής, κατά τα προαναφερόμενα κρίσιμα χρονικά διαστήματα, αυτές, όπως προκύπτουν από τα αρχεία, που τηρούνται στο Τμήμα Γενικών Εργασιών Συναλλάγματος της Τράπεζας της Ελλάδος, και δεν αμφισβητούνται, ανέρχονται σε: I) 1 γερμανικό μάρκο/82,852 δρχ., την 14-11-1988, II) 1 ελβ. φράγκο/ 97,050 δρχ., την 18η-2-1988, III) 1 ελβ. φράγκο/ 80,020 δρχ., την 27-5-1988 και IV) 1 ελβ. φράγκο/ 96,106 δρχ., την 3-8-1988, με αποτέλεσμα, με βάση τα ως άνω στοιχεία, το συνολικό ποσό σε ευρώ, που η εναγομένη οφείλει στην ενάγουσα, να ανέρχεται σε 4.042.917,25 ευρώ, ήτοι 1.784.299,34 ευρώ + 1.975.804,41, που είναι το ισόποσο των γερμανικών μάρκων + 85.443,87 ευρώ, που είναι το ισόποσο των ελβετικών φράγκων, την 18-2-1988 + 70.450,48 ευρώ, που είναι το ισόποσο των ελβετικών φράγκων, την 27η-5-1988 + 126.919,15 ευρώ, που είναι το ισόποσο των ελβετικών φράγκων, την 3η-8-1988. Η εναγομένη, όπως προκύπτει από το σύνολο των ισχυρισμών που περιέχονται στις προτάσεις της, πρωτοδίκως αρνήθηκε την αγωγή... Επίσης η εναγομένη προέβαλε πρωτοδίκως ένσταση ιδίου της ενάγουσας πταίσματος (άρθρο 300 ΑΚ), διότι, όπως υποστήριξε, η ενάγουσα από ασύγνωστη αμέλεια και αβελτηρία των αρμοδίων υπαλλήλων της, μολονότι μπορούσε και όφειλε, παρέλειψε να διαγνώσει την εγκληματική δραστηριότητα του Γ. Κ.. Την ένσταση δε αυτή επαναφέρει η εναγομένη και στον παρόντα βαθμό με τον τρίτο λόγο της έφεσης και τον βελτιώνει και αναπτύσσει περαιτέρω με τον τέταρτο λόγο του δικογράφου των προσθέτων λόγων εφέσεως, υποστηρίζοντας ότι η ζημία της ενάγουσας προκλήθηκε όχι με την αποδοχή απ' αυτήν (εναγομένη) των επίδικων ποσών, αλλά με την υπεξαίρεση τούτων, η οποία προηγήθηκε και

οφείλεται στις δόλιες ενέργειες του Γ. Κ. και σε αμέλεια των λοιπών μελών του ΔΣ της ενάγουσας και των υπαλλήλων της, οι οποίοι ήταν επιφορτισμένοι με τον έλεγχο και την επιθεώρηση της λειτουργίας της και δεν απέτρεψαν την υπεξαίρεση. Λαμβανομένων ωστόσο υπόψη των περιστατικών που αποδείχθηκαν και εκτέθηκαν πιο πάνω... οι προαναφερόμενοι αρνητικοί της αγωγής ισχυρισμοί, οι οποίοι συγκροτούν τους δύο πρώτους λόγους της έφεσης, είναι εντελώς αβάσιμοι και απορριπτέοι. Εξάλλου, η ένσταση συντρέχοντος πταίσματος είναι απορριπτέα ως αβάσιμη στην ουσία, για τους εξής λόγους: 1) Κατ' αρχήν, η μεταβίβαση από το δράστη της υπεξαίρεσης σε τρίτον των υπεξαيرهθέντων δεν αποτελεί, όπως υποστηρίζει η εναγομένη, μια συνηθισμένη και αναμενόμενη συνέχεια της υπεξαίρεσης, αφού εξαρτάται από διάφορους αστάθμητους παράγοντες (μη καταστροφή, ανάλωση, απώλεια κλπ. των υπεξαيرهθέντων) και βέβαια από τη βούληση τόσο του υπεξαιρέτη να προβεί στη μεταβίβαση όσο και του αποδέκτη να λάβει στην κατοχή του τα προϊόντα της υπεξαίρεσης εν γνώσει της παράνομης προέλευσης τους και 2) Στην προκείμενη υπόθεση, από τα αποδεικτικά στοιχεία που τέθηκαν υπόψη του Δικαστηρίου δεν αποδείχθηκε η ύπαρξη αιτιώδους συνάφειας ανάμεσα στις επικαλούμενες πράξεις και παραλείψεις των οργάνων και των προστηθέντων της ενάγουσας και στην προκληθείσα από την εναγομένη ζημία, ότι δηλαδή οι πράξεις και παραλείψεις αυτές ήταν, καθ' εαυτές, ικανές κατά τη συνήθη πορεία των πραγμάτων και την κοινή ανθρώπινη πείρα να προκαλέσουν την ιστορούμενη πιο πάνω αποδοχή από την εναγομένη των υπεξαيرهθέντων..."

Με βάση τις παραδοχές αυτές το Εφετείο απέρριψε την έφεση της εναγομένης και ήδη αναιρεσείουσας κατά της πρωτόδικης απόφασης με την οποία είχε γίνει δεκτή η αγωγή της ενάγουσας και ήδη αναιρεσίβλητης και είχε αναγνωρισθεί η υποχρέωση της πρώτης να καταβάλει στη δεύτερη το ποσό των 4.042.917,25 ευρώ με το νόμιμο τόκο από της επίδοσης της αγωγής. Έτσι που έκρινε το Εφετείο Α) κατά το μέρος που αφορά τα ανωτέρω ποσά των 608.000.000 δρχ. και των 8.000.000 γερμανικών μάρκων δεν παραβίασε ευθέως τις διατάξεις των άρθρων 914, 330, 71, 297, 298 Α.Κ. 375, 394 Π.Κ. που έχουν εφαρμογή στη προκείμενη περίπτωση ούτε και άλλες δια της μη εφαρμογής τους ενώ παράλληλα δεν στέρησε την απόφαση του νόμιμης βάσης καθόσον διέλαβε σ' αυτή σαφείς πλήρεις και χωρίς αντιφάσεις αιτιολογίες που καθιστούν εφικτό τον έλεγχο για την ορθή ή μη εφαρμογή του νόμου χωρίς ν' απαιτούνται προς τούτο και άλλες αιτιολογίες. Ειδικότερα με τα δεκτά γενόμενα ως άνω πραγματικά περιστατικά καταφάσκει η

ευθύνη της εναγομένης από αδικοπραξία καθόσον αυτή δια του εκφράζοντος τη βούληση της Προέδρου του Δ.Σ και νομίμου εκπροσώπου της Γ. Κ. αποδέχθηκε με τους ανωτέρω τρόπους (κατάθεση στο τραπεζικό της λογαριασμό, διάθεση σε τρίτο δανειστή, εκείνης για την εξόφληση δικής της υποχρέωσης από τη μεταγραφή σ' αυτή του προαναφερθέντος ποδοσφαιριστή Λ. Ν.) τα από αυτόν υπεξαιρεθέντα από την ενάγουσα Τράπεζα ως άνω χρηματικά ποσά. Η συμπεριφορά αυτή του νομίμου εκπροσώπου της εναγομένης Γ. Κ., η οποία με βάση τις παραδοχές της ίδιας απόφασης εντάσσεται στα πλαίσια ενός παράνομου σχεδίου που έθεσε σε εφαρμογή ο ίδιος υπό την διττή ιδιότητα του νομίμου εκπροσώπου και διαχειριστή ουσιαστικά αμφοτέρων των διαδίκων για οικονομική ενίσχυση της εναγομένης με κεφάλαια προερχόμενα από τα διαθέσιμα της ενάγουσας εκμεταλλευόμενος τη δεσπόζουσα θέση του Διοικητού της, είναι παράνομη ως προσκρούουσα στη διάταξη του άρθρου 394 Π.Κ. αλλά και αντίθετη στο γενικότερο πνεύμα του δικαίου και ειδικότερα στο γενικό καθήκον "του μη ζημιούν άλλον υπαιτίως" αλλά και υπαίτια αφού ο ίδιος (Γ. Κ.) τελούσε σε γνώση ότι το ανωτέρω χρηματικό ποσό ήταν προϊόν της υπεξαίρεσης την οποία είχε διαπράξει ο ίδιος με την ιδιότητα του νομίμου εκπροσώπου της ενάγουσας και τέλος τελεί σε αιτιώδη σύνδεσμο με την ισόποση ζημία της τελευταίας αφού η πράξη αυτή η οποία συνιστά συμμετοχή στην απόλαυση των υπεξαιρεθέντων (χάριν της οποίας, άλλωστε, τελέστηκε η υπεξαίρεση προς ολοκλήρωση -με την αποδοχή των υπεξαιρεθέντων- του παρανόμου σχεδίου του Γ. Κ.), σύμφωνα δε με τα διδάγματα της κοινής πείρας, ήταν ικανή, κατά τη συνηθισμένη και κανονική πορεία των πραγμάτων, να επιφέρει την ανωτέρω ζημία την οποία και πράγματι επέφερε.

Συνεπώς οι λόγοι της αναίρεσης πρώτος, δεύτερος και τρίτος από τους αριθ. (1),(19), (1 και 19) αντίστοιχα του άρθρου 559 Κ.Πολ.Δ. και οι πρόσθετοι λόγοι, πρώτος , δεύτερος, τρίτος, πέμπτος, έκτος κατά το σχετικό τους μέρος, και έβδομος από τους αριθ. (1), (19), (1και 19), (1και 19), (1και 19) και (19)αντίστοιχα, με τους οποίους υποστηρίζονται τ' αντίθετα είναι αβάσιμοι. Ένα μέλος του Δικαστηρίου ο Αρεοπαγίτης Γεώργιος Γεωργέλλης είχε την γνώμη ότι: Κατά το μέρος που αφορά το ποσό των 8.000.000 γερμανικών μάρκων το Εφετείο στέρησε την απόφαση του νόμιμης βάσης έτσι ώστε να μη καθίσταται δυνατός ο έλεγχος για την ορθή ή μη εφαρμογή του νόμου. Ειδικότερα δεν διαλαμβάνονται σαφείς και επαρκείς αιτιολογίες ως προς το ουσιώδες για την έκβαση της δίκης ζήτημα της περιελεύσεως του ανωτέρω ποσού των 8.000.000 γερμανικών μάρκων ως προϊόντων εγκλήματος στην εναγομένη και τούτο διότι δεν διευκρινίζεται πού

και πως πιστώθηκε το ποσό τούτο στην εναγομένη, υπό ποία ιδιότητα ενήργησε ο αναφερόμενος Σ. Κ. και σε τι ακριβώς συνίσταται η διαμεσολάβησή του και τέλος αν εκδότης της ισόποσης υπ. αριθμόν .../ 12-7-1988 επιταγής, ήταν η εναγομένη ή ατομικά ο Σ. Κ..

Συνεπώς οι ανωτέρω λόγοι της αναίρεσης (κύριοι και πρόσθετοι) κατά το σχετικό τους μέρος από τον αριθ. 19 του άρθρου 559 Κ.Πολ.Δ. όπως παραδεκτά συμπληρώνονται, ως ανωτέρω με την εισήγηση σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 562 παρ. 4 Κ.Πολ.Δ κατά το μέρος που αφορούν το κεφάλαιο τούτο είναι βάσιμοι. (Εννοείται για τον Αρεοπαγίτη Γεώργιο Γεωργέλλη ο οποίος μειοψήφησε στην παραπάνω άποψη).

Κατά το μέρος που αφορά το ανωτέρω ποσό των 1.050.000 ελβετικών φράγκων το Εφετείο στέρησε την απόφαση του νόμιμης βάσης έτσι ώστε να μη καθίσταται δυνατός ο έλεγχος για την ορθή ή μη εφαρμογή του νόμου και τούτο διότι δεν διαλαμβάνονται σαφείς και πλήρεις αιτιολογίες για το ζήτημα της υπεξαίρεσης του ποσού τούτου από τον Γ. Κ., το οποίο και ασκεί ουσιώδη επίδραση στην έκβαση της προκειμένης δίκης. Πιο συγκεκριμένα καίτοι δέχεται η απόφαση ότι για τα επί μέρους ως άνω ποσά των 300.000, 300.000 και 450.000 ελβετικών φράγκων που διατέθηκαν για την μεταγραφή του Α. Κ. οι αντίστοιχες για τα ποσά αυτά χρεώσεις έγιναν στον ατομικό λογαριασμό καταθέσεων συναλλάγματος του Γ. Κ. δεν διευκρινίζεται με σαφήνεια και επάρκεια αιτιολογιών πως συντελέστηκε υπεξαίρεση του ποσού τούτου από τον Γ. Κ. αφού με αντίστοιχα ποσά χρεώθηκε ο ατομικός του λογαριασμός πράγμα που σημαίνει ύπαρξη σχετικής προς τούτο συμβατικής σχέσης μεταξύ της ενάγουσας και του Γ. Κ. με βάση την οποία και είναι υπόχρεος για την απόδοση του ποσού τούτου έναντι της ενάγουσας ο Γ. Κ.. Η αναφορά δε στην απόφαση ότι "η χρέωση του λογαριασμού Κ. ήταν λογιστική και όχι πραγματική" χωρίς τη παράθεση και άλλων στοιχείων προσδιοριστικών των εννοιών αυτών δεν συνιστά σαφή και πλήρη αιτιολογία για το ουσιώδες τούτο ζήτημα.

Συνεπώς οι ανωτέρω λόγοι της αναίρεσης (κύριοι και πρόσθετοι) κατά το σχετικό τους μέρος από τον αριθ.19 του άρθρου 559 Κ.Πολ.Δ. όπως παραδεκτά συμπληρώνονται ως ανωτέρω με την εισήγηση σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 562 παρ.4 Κ.Πολ.Δ. κατά το μέρος που αφορούν το κεφάλαιο τούτο είναι βάσιμοι. Οι ίδιοι ως άνω λόγοι κατά το λοιπό μέρος τους όπως και όλοι οι σχετικοί λοιποί είναι अपαράδεκτοι διότι οι προβαλλόμενες δ' αυτών αιτιάσεις ανάγονται σε

ελλείψεις που αφορούν την από ποινικής πλευράς στοιχειοθέτηση των εγκλημάτων της υπεξαίρεσης και της αποδοχής και διάθεσης προϊόντων εγκλήματος στοιχείο όμως που όπως εκτέθηκε και στη μείζονα σκέψη δεν είναι κατ' ανάγκη απαραίτητο να συντρέχει για την ύπαρξη της κατά το αστικό δίκαιο αδικοπραξίας. (Εννοείται για τον Αρεοπαγίτη Γεώργιο Γεωργέλλη ο οποίος μειοψήφησε στην παραπάνω άποψη).

Κατά τις διατάξεις του άρθρου 300 Α.Κ: "Αν εκείνος που ζημιώθηκε συντέλεσε από δικό του πταίσμα στη ζημία ή την έκταση της, το δικαστήριο μπορεί να μην επιδικάσει αποζημίωση ή να μειώσει το ποσό της. Το ίδιο ισχύει και όταν εκείνος που ζημιώθηκε παρέλειψε να αποτρέψει ή να περιορίσει τη ζημία ή δεν επέστησε την προσοχή του οφειλέτη στον κίνδυνο ασυνήθιστα μεγάλης ζημίας, τον οποίο ο οφειλέτης ούτε γνώριζε ούτε όφειλε να γνωρίζει. Η διάταξη αυτή εφαρμόζεται και για το πταίσμα των προσώπων για τα οποία ευθύνεται εκείνος που ζημιώθηκε". Από τις διατάξεις αυτές προκύπτει ότι προϋπόθεση για τον αποκλεισμό ή τη μείωση της οφειλόμενης αποζημίωσης με βάση το εν λόγω άρθρο είναι η συμβολή του ζημιωθέντος ή των προσώπων για τα οποία υπέχει αυτός ευθύνη στη ζημία ή στην έκταση της και ότι για την εφαρμογή της διάταξης αυτής απαιτείται υπαίτια συμπεριφορά του ζημιωθέντος ή των προσώπων για τα οποία αυτός ευθύνεται και αιτιώδης συνάφεια ανάμεσα στη συμπεριφορά αυτή και την πρόκληση ή την έκταση της ζημίας χωρίς να απαιτείται απαραίτητως και αιτιώδης συνάφεια της εν λόγω συμπεριφοράς με τη συμπεριφορά του ζημιώσαντος. Αιτιώδης συνάφεια υπάρχει όταν η πράξη ή παράλειψη του ζημιωθέντος ή των προσώπων για τα οποία υπέχει ευθύνη αυτός κατά τα διδάγματα της κοινής πείρας ήταν ικανή και μπορούσε να επιφέρει κατά τη συνηθισμένη πορεία των πραγμάτων το επιζήμιο αποτέλεσμα . Περαιτέρω από το συνδυασμό των ανωτέρω διατάξεων με τη διάταξη του άρθρου 71 Α.Κ. που ορίζει "Το Νομικό πρόσωπο ευθύνεται για τις πράξεις ή τις παραλείψεις των οργάνων που το αντιπροσωπεύουν, εφόσον η πράξη ή η παράλειψη έγινε κατά την εκτέλεση των καθηκόντων που τους είχαν ανατεθεί και δημιουργεί υποχρέωση αποζημίωσης. Το υπαίτιο πρόσωπο ευθύνεται επιπλέον εις ολόκληρον " και τη διάταξη του άρθρου 922 Α.Κ "Ο κύριος ή ο προσθήσας κάποιον άλλον σε μια υπηρεσία ευθύνεται για τη ζημία που ο υπηρέτης ή ο προσθηθείς προξένησε σε τρίτον παράνομα κατά την υπηρεσία του" προκύπτει ότι όταν αυτός που ζημιώθηκε είναι νομικό πρόσωπο αυτό βαρύνεται με συντρέχον πταίσμα για την πρόκληση ή την έκταση της ζημίας του αναφορικά με τις πράξεις ή τις παραλείψεις των οργάνων του που το αντιπροσωπεύουν κατά την εκτέλεση των

καθηκόντων τους όπως και για εκείνες των προστηθέντων του εφόσον αυτές συντέλεσαν στην πρόκληση ή την έκταση της ζημίας του. Η έννοια της συνυπαιτιότητας είναι νομική και επομένως η κρίση του δικαστηρίου της ουσίας ως προς τη συνδρομή ή μη συντρέχοντος πταίσματος του ζημιωθέντος κατά την επέλευση της ζημίας υπόκειται στον έλεγχο του Αρείου Πάγου ως προς το αν τα περιστατικά, που το δικαστήριο της ουσίας δέχεται ανελέγκτως ως αποδειχθέντα, συγκροτούν την έννοια του συντρέχοντος πταίσματος και ειδικότερα αν η παράνομη και υπαίτια αυτού συμπεριφορά ήταν, σύμφωνα με τα διδάγματα της κοινής πείρας, ικανή κατά τη συνηθισμένη και κανονική πορεία των πραγμάτων, να συντελέσει στη ζημία ή την έκταση αυτής και την επέφερε στη συγκεκριμένη περίπτωση, ως αναγόμενη στην ορθή ή μη υπαγωγή από το δικαστήριο της ουσίας των διδαγμάτων της κοινής πείρας στην αόριστη νομική έννοια της αιτιώδους συνάφειας. Στην προκειμένη περίπτωση το Εφετείο δέχθηκε, όπως προκύπτει και από τις πιο πάνω εκτιθέμενες παραδοχές του, ότι ο Γ. Κ. διέπραξε με την ιδιότητα μεν του εκπροσώπου της ήδη αναιρεσίβλητης Τράπεζας την σε βάρος της υπεξαίρεση, ζημιώσας αυτήν κατά τα αναφερόμενα στην απόφαση χρηματικά ποσά, με την ιδιότητα δε του εκπροσώπου της αναιρεσείουσας ανώνυμης ποδοσφαιρικής εταιρείας (Ο.Σ.Φ.Π.) διέπραξε σε βάρος της Τράπεζας την αδικοπραξία της αποδοχής προϊόντων εγκλήματος, πράξη για την οποία, όπως δέχθηκε το Εφετείο, η αναιρεσείουσα ευθύνεται έναντι αυτής σε αποζημίωση για την ίδια ζημία που προκλήθηκε με την υπεξαίρεση. Επίσης, όπως σαφώς συνάγεται από τις αυτές πιο πάνω παραδοχές της προσβαλλόμενης απόφασης, το Εφετείο δέχθηκε ότι η ένδικη ζημία της Τράπεζας από την υπεξαίρεση των χρηματικών ποσών από τον Γ. Κ., και την εν συνεχεία αποδοχή προϊόντων εγκλήματος από την αναιρεσείουσα, προκλήθηκε, και διότι οι προστηθέντες από την Τράπεζα υπάλληλοι της δεν προέβησαν στους αναγκαίους ελέγχους που αναφέρονται στη απόφαση, αλλά αντιθέτως αυτοί προέβησαν στις χρεώσεις, πιστώσεις και τα εμβάσματα, που επίσης εκτίθενται στην ίδια απόφαση δια των οποίων κατέστη δυνατή η υπεξαίρεση των χρημάτων από τον Γ. Κ.. Ομοίως, όπως σαφώς προκύπτει από τις αυτές παραδοχές της προσβαλλόμενης απόφασης, το Εφετείο δέχθηκε ότι οι προαναφερόμενες πράξεις της υπεξαίρεσης και της αποδοχής προϊόντων εγκλήματος από τον ίδιο δράστη, δηλαδή τον Γ. Κ., συνιστούν ενιαία αδικοπρακτική συμπεριφορά αυτού και εντάσσονται στο πλαίσιο του παρανόμου σχεδίου που αυτός έθεσε σε εφαρμογή με την προαναφερόμενη διττή ιδιότητα, δηλαδή στην υπεξαίρεση των χρημάτων της Τράπεζας, προκειμένου αυτά να ενσωματωθούν στην περιουσία της αναιρεσείουσας με την τέλεση από τον ίδιο του

αδικήματος της αποδοχής προϊόντων εγκλήματος. Η κρίση αυτή του Εφετείου προκύπτει και από το ότι το Δικαστήριο απέρριψε τους αρνητικούς ισχυρισμούς της εναγομένης - αναιρεσεύουσας ποδοσφαιρικής εταιρείας ότι η ζημία της ενάγουσας-αναιρεσίβλητης Τράπεζας προκλήθηκε αποκλειστικά με την προηγηθείσα πράξη της υπεξαίρεσης και όχι και με την αποδοχή από αυτή των ενδίκων χρηματικών ποσών. Το Εφετείο, όμως, αν και δέχθηκε τα πιο πάνω, απέρριψε την ένσταση συνυπαιτιότητας της ενάγουσας Τράπεζας, που είχε προβάλλει η ήδη αναιρεσεύουσα ποδοσφαιρική εταιρεία. Ειδικότερα το Εφετείο: Α) Ερμηνεύοντας τη διάταξη του άρθρου 300 ΑΚ έκρινε ότι: 'Η ευδοκίμηση της ένστασης αυτής προϋποθέτει ότι η επικαλούμενη υπαίτια (ή κατ' εξαίρεση αναίτια) συμπεριφορά του παθόντος ή των προσώπων για τα οποία αυτός ευθύνεται τελεί σε αιτιώδη σύνδεσμο τόσο με την ζημία όσο και με το γεγονός που προκάλεσε τη ζημία, δηλαδή την ενέργεια ή παράλειψη του ζημιώσαντος. Απαιτείται δηλαδή η συμπεριφορά του παθόντος ή των προσώπων για τα οποία αυτός ευθύνεται να είναι -καθεαυτή- ικανή κατά τη συνήθη πορεία των πραγμάτων και κατά την κοινή ανθρώπινη πείρα να συντελέσει στην πρόκληση ή την έκταση της ζημίας αλλά και να προκαλέσει τη ζημιογόνο πράξη του ζημιώσαντος" και Β) Εφαρμόζοντας την εν λόγω διάταξη δέχθηκε ότι οι πράξεις και παραλείψεις των οργάνων και των προστηθέντων της εναγούσας δεν τελούν σε αιτιώδη συνάφεια με την προκληθείσα από την εναγομένη ζημία καθόσον αυτές δεν ήταν ικανές κατά τη συνήθη πορεία των πραγμάτων και την κοινή ανθρώπινη πείρα να προκαλέσουν την αποδοχή από την εναγομένη των υπεξαيرهθέντων. Όμως, όπως έγινε δεκτό πιο πάνω, κατ' ορθή έννοια της διάταξης του άρθρου 300 ΑΚ, για την ύπαρξη συντρέχοντος πταίσματος του ζημιωθέντος στην πρόκληση ή την έκταση της ζημίας του αρκεί να υφίσταται αιτιώδης συνάφεια μεταξύ της ζημιογόνου συμπεριφοράς του ζημιωθέντος ή των οργάνων και των προστηθέντων του και της ζημίας που προκλήθηκε, χωρίς να απαιτείται απαραίτητως να υφίσταται αιτιώδης συνάφεια και μεταξύ της ζημιογόνου συμπεριφοράς του ζημιωθέντος και της συμπεριφοράς του ζημιώσαντος. Με βάση δε τα ανελέγκτως κριθέντα από το Εφετείο ως αποδειχθέντα ως άνω πραγματικά περιστατικά προκύπτει αιτιώδης συνάφεια ανάμεσα στις πράξεις και παραλείψεις των οργάνων και προστηθέντων υπαλλήλων της ενάγουσας και της ζημίας της τελευταίας η οποία προκλήθηκε με τη προηγηθείσα πράξη της υπεξαίρεσης εκ μέρους του νομίμου εκπροσώπου της Γ. Κ., η οποία ζημία ταυτίζεται με την εκείνη που προκλήθηκε από τον ίδιο, αλλά με την ιδιότητα του εκπροσώπου της αναιρεσεύουσας ποδοσφαιρικής εταιρείας, με την αποδοχή των υπεξαيرهθέντων και την ενσωμάτωση αυτών στην περιουσία της και

τη διάθεση τους για τη κάλυψη δικών της υποχρεώσεων προς τρίτους, πράξη στην οποία αυτός εξαρχής αποσκοπούσε - με τη προηγηθείσα υπεξαίρεση - και με την οποία ολοκληρώθηκε η αδικοπρακτική αυτού συμπεριφορά. Ανεξαρτήτως δε αυτών, όπως έχει ήδη γίνει δεκτό πιο πάνω (κατά την έρευνα της ευθύνης της εναγομένης αναιρεσείουσας από αδικοπραξία), η συμπεριφορά του Γ. Κ., όπως αυτή προκύπτει από κριθέντα ως αποδειχθέντα από το Εφετείο πραγματικά περιστατικά, υπό την διττή αυτού ιδιότητα και ειδικότερα ως εκπροσώπου της εναγομένης-αναιρεσείουσας, να αποδεχθεί τα υπεξαيرهθέντα (από τον ίδιο με άλλη ιδιότητα), τελεί σε αιτιώδη σύνδεσμο με την ισόποση ζημία της ενάγουσας-αναιρεσίβλητης Τράπεζας. Τούτο δε αρκεί για να θεμελιώσει αιτιώδη συνάφεια μεταξύ της ζημίας και της συμπεριφοράς του ζημιωθέντος αλλά και του ζημιώσαντος, εκπροσωπούμενων και των δύο από το ίδιο φυσικό πρόσωπο. Συνεπώς ήταν βάσιμη η προταθείσα, από την αναιρεσείουσα ΠΑΕ Ολυμπιακός ένσταση συνυπαιτιότητας της αντιδίκου της και το Εφετείο, το οποίο, αν και δέχθηκε ότι ένσταση αυτή ασκήθηκε παραδεκτώς, την έκρινε απορριπτέα, με την πιο πάνω αιτιολογία, παραβίασε τη διάταξη του άρθρου 300 Α.Κ. Τούτο δε διότι αξίωσε περισσότερα στοιχεία από όσα απαιτούνται για την εφαρμογή της και ειδικότερα αξίωσε ύπαρξη -οπωσδήποτε- αιτιώδους συνάφειας ανάμεσα στις πράξεις και παραλείψεις των οργάνων και των προστηθέντων υπαλλήλων της ενάγουσας και της πράξεως της αποδοχής από την εναγομένη των υπεξαيرهθέντων και δεν αρκέστηκε στην υπάρχουσα, με βάση τα δεκτά γενόμενα από αυτό ως αποδειχθέντα και πιο πάνω αναφερόμενα πραγματικά περιστατικά, αιτιώδη συνάφεια ανάμεσα στις πράξεις και παραλείψεις των οργάνων και των προστηθέντων υπαλλήλων της ενάγουσας και της ζημίας της τελευταίας που προκλήθηκε με τη προηγηθείσα πράξη της υπεξαίρεσης εκ μέρους του νομίμου εκπροσώπου της Γ. Κ., ζημία η οποία ταυτίζεται με την προκληθείσα με την πράξη της αποδοχής των υπεξαيرهθέντων από τον ίδιο, και με την οποία αυτός ολοκλήρωσε την αδικοπρακτική συμπεριφορά του.

Συνεπώς η κρίση αυτή του Δικαστηρίου της ουσίας ως προς τη μη συνδρομή συντρέχοντος πταίσματος του ζημιωθέντος κατά την επέλευση της ζημίας, με βάση τα περιστατικά που δέχθηκε ως αποδειχθέντα, ήταν εσφαλμένη και οι σχετικοί έκτος λόγος της αναίρεσης και ο συναφής όγδος πρόσθετος λόγος (κατά το κύριο μέρος του) από τον αριθ.1 του άρθρου 559 Κ.Πολ.Δ., με τους οποίους η αναιρεσείουσα προβάλλει τις αντίστοιχες αιτιάσεις, είναι βάσιμοι.

Στην έννομη σχέση η οποία δημιουργείται με τη διάπραξη αδικήματος και διέπεται από το ελληνικό δίκαιο, για τον υπολογισμό της ζημίας και την καταβολή της αποζημίωσης εφαρμόζεται το άρθρο 297 εδ' α' Α,Κ., το οποίο ορίζει ότι: "ο υπόχρεος σε αποζημίωση οφείλει να την παράσχει σε χρήμα". Ως "χρήμα" στη διάταξη αυτή νοείται το εθνικό νόμισμα, δηλ. η δραχμή και μετά την έναρξη ισχύος του ν. 2842/2000 το ευρώ, με το νόμισμα δε αυτό πρέπει όχι μόνο να πληρωθεί η αποζημίωση, αλλά και να μετρηθεί η θετική και αποθετική αποζημίωση του αδικηθέντος διότι η ενοχή από αποζημίωση, λόγω αδικήματος, που συνέβη στην Ελλάδα, ως περιεχόμενο έχει ποσότητα δραχμών και ήδη ευρώ, η οποία εκφράζει εξ αρχής, πρωτογενώς, την ανορθωτέα ζημία. Έτσι αν η ζημία που προκλήθηκε συνίσταται στην απώλεια αλλοδαπών νομισμάτων θα ληφθεί μεν υπόψη, για το συγκεκριμένο καθορισμό της ζημίας, το ποσό του ξένου νομίσματος που απωλέστηκε, μόνο, όμως, προκειμένου να υπολογισθεί η ποσότητα δραχμών και ήδη ευρώ, η οποία παριστά τη ζημία. Για το σκοπό δε αυτό θα τραπεί η ποσότητα αλλοδαπών νομισμάτων, που απωλέστηκε, σε δραχμές και ήδη ευρώ με βάση την ισοτιμία του χρόνου της απώλειας. (ΟΛΑΠ 9/1995, ΟΛΑΠ 15-16/1996, ΟΛΑΠ 14/1997) Εξάλλου όπως γίνεται παγίως δεκτό στο αίτημα προσδιορισμού σε δραχμές ήδη σε ευρώ, της αξίας του ποσού των αλλοδαπών νομισμάτων, με βάση τον χρόνο της πληρωμής περιλαμβάνεται ως "έλασσον" και το αίτημα του προσδιορισμού αυτού με βάση τον χρόνο διενέργειας της δαπάνης ή απώλειας του κέρδους (ΟΛ ΑΠ 14/1997, ΑΠ 1770 2008, Α.Π.1232/2002, Α.Π.1535/01). Στη προκειμένη περίπτωση αφού η ενάγουσα επικαλέστηκε ζημία από την εις αυτή αδικοπραξία και συνεπεία απώλειας των αμέσως κατωτέρω αναφερομένων αλλοδαπών νομισμάτων ζήτησε με την αγωγή (από 15-12-1989) κατά παραδεκτή μετατροπή του σχετικού καταψηφιστικού αιτήματος αυτής σε αναγνωριστικό να αναγνωρισθεί ότι η εναγομένη υποχρεούται να της καταβάλει προς αποκατάσταση της ζημίας της το ισόποσο σε δραχμές κατά το χρόνο της εξόφλησης των 8.126.000 DEM και 1.050.000 CHF. Το Εφετείο έκρινε νόμιμη και ουσιαστικά βάσιμη την αγωγή κατά το σχετικό κονδύλιο εκτιμώντας ότι στο ανωτέρω αγωγικό αίτημα αυτής περιλαμβάνεται ως έλασσον και το αίτημα για το ισάξιο σε δρχ. και ήδη σε ευρώ των αλλοδαπών νομισμάτων στο χρόνο της απώλειας αυτών με βάση τον οποίο και υπολόγισε την σχετική ζημία . Έτσι που έκρινε το Εφετείο δεν υπέπεσε στη πλημμέλεια του άρθρου 559 αριθ 1 Κ.Πολ.Δ. ο οποίος και προσήκει όχι δε και αριθ. 9 και 8 που αναφέρονται και συνεπώς ο σχετικός πέμπτος λόγος της αναίρεσης και ο τέταρτος πρόσθετος λόγος είναι αβάσιμοι.

Όταν αναιρεσείων είναι ο εκκαλών, ο σχετικός περί αοριστίας ισχυρισμός πρέπει, με κύρωση το απαράδεκτο του αναιρετικού αυτού λόγου, να έχει προταθεί με το εφετήριο ως λόγος εφέσεως και όχι με τις προτάσεις του(Α.Π.1920/2008). Κατ' ακολουθίαν ο τέταρτος λόγος της αναιρέσης και ο έκτος πρόσθετος κατά το σχετικό τους μέρος με τους οποίους προβάλλεται η αιτίαση ότι το Εφετείο παρά το νόμο δεν απέρριψε ως αόριστη την αγωγή για τις εις τον λόγο αυτό αναφερόμενες ελλείψεις είναι προεχόντως απαράδεκτος διότι σχετικός περί αοριστίας της αγωγής ισχυρισμός για τις ήδη επικαλούμενες ελλείψεις δεν προβλήθηκε στο Εφετείο από την εκκαλούσα εναγομένη ούτε με το δικόγραφο της έφεσης ούτε με το δικόγραφο των πρόσθετων αυτής λόγων όπως τούτο προκύπτει από την επισκόπηση των δικογράφων τούτων.

Κατ' ακολουθίαν πρέπει ν' αναιρεθεί κατά τους κριθέντας ως βάσιμους ως άνω λόγους η προσβαλλόμενη απόφαση κατά το μέρος που προαναφέρθηκε καθώς και κατά το περί δικαστικών εξόδων κεφάλαιο, να παραπεμφθεί η υπόθεση για περαιτέρω εκδίκαση στο ίδιο Δικαστήριο συντιθέμενο από άλλους δικαστές (άρθρο 580 παρ 3 ΚΠολΔ) και να καταδικαστεί η αναιρεσίβλητη, μετ' ανάλογο κατανομή, σε μέρος των δικαστικών εξόδων της αναιρεσείουσας λόγω της μερικής νίκης και ήττας των διαδίκων. (άρθρα 183, 178 ΚΠολΔ).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Αναιρεί την υπ' αριθ. 567/2011 απόφαση του Εφετείου Πειραιώς κατά το μέρος που αναφέρεται στο σκεπτικό.

Παραπέμπει την υπόθεση κατά το μέρος τούτο για περαιτέρω εκδίκαση στο ίδιο Δικαστήριο συντιθέμενο από άλλους δικαστές.

Καταδικάζει την αναιρεσίβλητη σε μέρος των δικαστικών εξόδων της αναιρεσείουσας τα οποία ορίζει στο ποσό των χιλίων πεντακοσίων (1500) ευρώ.

Κρίθηκε και αποφασίσθηκε στην Αθήνα στις 19 Σεπτεμβρίου 2013.

Δημοσιεύθηκε στην Αθήνα, σε δημόσια συνεδρίαση, στο ακροατήριό του στις 15 Οκτωβρίου 2013.

Ο ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ